

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

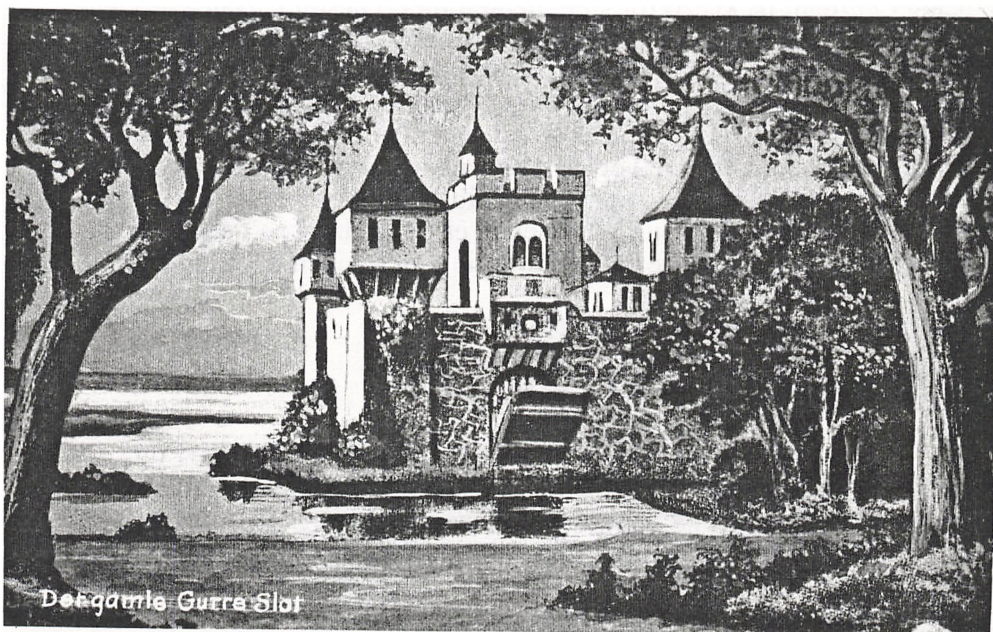
Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

EGEBÆKKEN

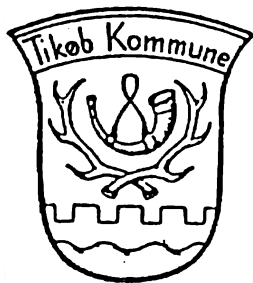
NR. 15

AUGUST

1993

*Så Valdemar Atterdags Gurre Slot ud som denne fantasitegning ?
Læs om ny Gurre bog, side 5 - og "Inger ved Slottet", side 6*

HISTORISK FORENING
FOR
ESPERGÆRDE OG OMEGN

MØDER OG AKTIVITETER:

Lørdag, d. 14. august, kl. 14 går årets sommerudflugt til:

MARIENLYST SLOT

Marienlyst slot i Helsingør er en enestående kulturhistorisk perle, som museumsformidler **Poul Korse** vil vise frem. Foreningen betaler entréen på kr. 20 for sine medlemmer. Gæster (betaler selv entré) er velkomne. Efter at have hørt slottets spændende og omskiftelige historie - hvor vi også hilser på Christian IV, Juliane Marie, Hamlet og andet godtfolk - kan man gå "på egen hånd" i museets fine samling af sølv og malerier. Ligeledes kan den spændende udstilling med værker af smykkekunstnerne Torben Hardenberg og Mikala Naur samt Installationer af Finn Naur Pedersen stadig ses.

Efter en forhåbentlig berigende eftermiddag kan kaffen indtages i slottets nyindrettede café. (Parkering på Lappen ell. Slotsvej)

Tirsdag, d. 14. september, kl. 19.30

FLYNDERUPGÅRD MUSEET

I aften er der åbent hus på Flynderupgård. Vi skal først og fremmest se den nye, moderne magasinbygning. **Kirsten Aagaard**, der står for registreringen af de mange genstande, der skal ind i magasinet og **Morten Kjærø**, der er forvalter af magasinet og dets spændende teknik, vil være til stede og berette om arbejdet med overførelsen af de mange tusinde museumsgenstande.

I hovedbygningen vil museumsforvalter **Ritta Vognsen Jensen** og museumsformidler **Poul Korse** orientere om, hvad der ellers foregår på museet.

Tirsdag, d. 19. oktober, kl. 19.30

NYERE ARKÆOLOGISKE UNDER-SØGELSER I NORDØSTSJÆLLAND

Amtsarkæolog **Steffen Stummann Hansen** fortæller om det aktuelle arkæologiske arbejde i lokalområdet. 1993 er "Arkæologiens år". I den anledning er Frederiksborg Amts Historiske Samfunds Årbog 1993 viet arkæologien i amtet. Som en af forfatterne er aftenens foredragsholder således særdeles godt inde i det meget spændende emne.

Tirsdag, d. 30. november, kl. 19.30.

LANGS KYSTEN FRA HELSINGØR TIL ESPERGÆRDE OMKRING 1960.

Arkitekt **Per Christiansen** har skabt fiskerisamlingen på Flynderupgård og redaktør **Birger Mikkelsen** har skrevet bøgerne om Helsingør, om Espergærde og om Fiskerne fra Kronborg Hage til Sletten. Aftenens to talere er således dybt forankrede og aktive i lokalområdet og behøver ikke nogen nærmere præsentation for *Egebækkens* læsere.

Illustreret af lysbilleder vil Per fortælle om fiskeriet, mens Mik vil tage sig af det historiske.

OBS!

DE TO SIDSTE MØDER FINDER STED
PÅ ESPERGÆRDE BIBLIOTEK

Nyt fra Foreningen:

Onsdag den 14. april afholdt foreningen sin ordinære generalforsamling på Espergærde bibliotek, hvor 18!! medlemmer havde givet møde.

Et punkt på dagsordenen var bestyrelsens forslag om navneændring til

Historisk Forening for Espergærde og Omegn.

(Bestyrelsens begrundelse for forslaget blev udsendt sammen med indkaldelsen til generalforsamling).

Forslaget gav naturligvis anledning til diskussion, som det har gjort de gange, det før har været fremført. Der var heller ikke enighed denne gang, men efter en fordragelig debat gik et flertal af de fremmødte medlemmer dog ind for navneændringen.

Det skal understreges, at det kun er foreningens navn, der er ændret. Formålsparagraffen er den samme som før - så her hedder det stadig: **Foreningens formål er at styrke den historiske bevidsthed ved afholdelse af arrangementer i form af foredrag, udflugter m.v. og at virke til støtte for Helsingør kommunes historiske samling, Flynderupgård Museet.**

Kontingentet blev fastsatsat til uændret kr. 50 årlig.

På generalforsamlingen fik **bestyrelsen** følgende sammensætning:
Fini Pode Pedersen, Stokholmsvej 83, Espergærde - 4223 2610. Per Då, P.W.Tegnersvej 9, Snekkersten - 4222 0262. Poul Korse (genvalg), Nordlandsvej 15, Helsingør - 4222 0318. Grethe Surland Olsen (nyvalg), Svinget 38, Espergærde - 4223 2735. Ida Schmidt (nyvalg), Stubvænget 13, Espergærde - 4223 4848.

Suppleanter:

Poul Eilersen, Løntofte 45, Snekkersten - 4222 0298.
Povl Delang Olsen, Svinget 38, Espergærde - 4223 2735

Revisor:

Lars Vange, Søndermarken 3, Espergærde - 4223 1740
Kjeld Damgaard (suppleant), Rugmarken 27, Espergærde - 4223 5297

På et bestyrelsesmøde konstituerede bestyrelsen sig med:

Formand: Grethe Surland Olsen. **Næstformand og sekretær:** Per Då.

Kasserer: Fini Pode Pedersen. **Redaktør** af "Egebækken": Poul Korse.

Ny særudstilling på Flynderupgård Museet

I anledning af 50 året for opgøret med den tyske besættelsesmagt i august 1943 har Frihedsmuseet produceret en mindre planceudstilling om besættelsestiden. Den kan ses på Flynderupgård fra den 28. august og året ud. Her er tilføjet et afsnit om De fem År i vores eget område.

ANDRE FORENINGER

Som medlem af Historisk Forening for Espergærde og Omegn kan man også deltage i flere andre historiske foreningers arrangementer:

Historisk Samfund for Frederiksborg Amt

Lørdag, den 11.9., kl. 13.30 på P-pladsen ved Hammermøllen.

Arkitekt Vagn Kieler viser bymodellen i Turbinehuset og leder derefter en rundtur gennem det gamle Hellebæk - Bøssemagergade, Probermesterhuset, Hellebækgård og Hammermøllen, hvor kaffen indtages. Tilmelding nødvendig på telf. 4921 4604.

Helsingør Museumsforening: "1943 - 50 år efter"

Foredragsrække på Marienlyst Slot (kl. 19.30); (Kr. 20 pr. foredrag).

31. 8: Hans Kirchhoff: Augustoprøret 1943.

21. 9: Henrik A. Bengtsen: Helsingør under besættelsen.

5.10: Christian Tortzen: Jødetransporterne i oktober 1943.

26.10: Leif Larsen: Kommunisterne - hvorfor sad de i Horserød

EFTERLYSNING

“Gaardejer Chr.Hansen, Ørnholm - ” Gurreegnens Skildrer”, som Forfatteren Børge Jansen kalder ham - fylder paa Søndag 56 Aar. Vi bringer i disse Dage en ny Fortælling af Hr. Hansen, der atter bevidner sin grundige Kendskab til Egnen, sin Kærlighed og Fordybning i Emnet, som han udpensler saa malende og dog saa oprindeligt; han gaar ved sin Fortællemaade lige ind i den naive Folkesjæl, og derfor læses han med den allerstørste Interesse af Egnens Beboere, og de mere literært dannede paa Gurreegnen har ofte personlig bragt Hr. Hansen deres Tak for hans Fortællinger.”

Ovenstående artikel kunne læses i Helsingørs Avis den 13.3. 1914. Vi kan heraf udlede, at Christian Hansen var født den 15. marts 1858, samt at han senere blev ejer af gården “Ørnholm” i Gurre. Når man læser i de gamle lokale aviser, Helsingørs Avis, Helsingør Dagblad og Nordsjælland, støder man tit på Chr.Hansens navn, idet han - især i årene omkring Første Verdenskrig - var flittig leverandør til aviserne af fortællinger og erindringsartikler - oftest med Gurreegnen i centrum. I sine fortællinger er Chr. Hansen af og til noget vidtløftig. I sine erindringsbilleder leverer han ofte et fortrinligt billede af egnen i forrige århundrede - i alle tilfælde er der tale om interessant læsning, der også i dag kan fornøje

læsere med sans for det lokalhistoriske. I **Egebækken** vil vi derfor med mellemrum bringe nogle af Chr.Hansens artikler. Ud over ovennævnte personlige oplysninger kender vi imidlertid ikke noget videre til manden. Derfor efterlyser vi flere data om ham. Da han skrev i aviserne endnu op i 1930'erne, må der stadig være folk, der kan huske ham og fortælle os om - evt. føre os på sporet af efterkommere. Alle oplysninger om Gdr. Chr.Hansen, “Ørnholm” modtages meget gerne af **Egebækkens** redaktør.

På de næste sider følger en smagsprøve på Chr.Hansens skrivekunst - en artikel om “Inger ved Slottet”, der kunne læses i Helsingørs Avis, 17. og 18. april 1917.

Ny bog om Gurre

I et samarbejde mellem Forsvarets Center for Lederskab på Gurrehus og Helsingør Kommunes Museer er der skrevet en bog om “**Gurre**”. Her fortælles om landsbyen, kapellet, slottet og Gurrehus, om naturen, sagnene og digtningen. En grundig beskrivelse af den smukke egn og dens spændende historie.

Bogen, der koster 80 kr., er i handelen fra den 13. september.

Inger ved slottet

En Skildring fra 70'erne.

Af Gaardejer Chr.Hansen, "Ørnholm".

Tæt ved den østlige Side af Gurre Slotsruin ligger et gammelt Hus, opført af Bindingsværk og Munkesten fra Ruinen. Taget er af Spaan, som blev lagt paa, da Herskind var Ejer af Gurrehus, og som lod Gaardens Bygninger og alle til Ejendommen hørende Huse belægge med Spaantage, som den Gang var paa Mode. Nu mangler paa Huset en Mængde af disse Spaan, som er opraadnede i Aarenes Løb, og hele Taget ligner et stort Sold, hvor Regnen siver igennem. Bagvæggen mangler og danner derved Husets eneste Indgang. Dette Hus bruges nu som et Skur, hvor Gaardens Kreaturer kan søge Ly i daarligt Vejr, naar de om Sommeren gaar løse paa de omkring Slotsruinen værende Enge.

I Midten af forrige Aarhundrede saa denne Hytte helt anderledes ud; Taget var af Siv og Rør fra Gurre Sø; Væggene var hele samt klinede og kalkede; midt paa Facaden ud mod Vejen var en rødmalet Dør, delt i to Halvdele. Ved venstre Side af Døren var en tjæret Lem, og i Væggen paa højre Side sad to Fag blaamalede Vinduer med smaa Ruder. Der var ingen Gardiner i Vinduerne, men nogle store Gyl-

denlakker, Nelliker og Fuksier (Kristi Bloddraaber). Hele Huset var delt i to Rum; det ene brugtes som Forstue, Køkken, Tørve- og Materialhus; Gulvet bestod af Kampesten. I dette Rum havde Hønsene Ophold om Vinteren. Herfra førte en Dør ind til det andet Rum med Stampegulv; dette Rum brugtes til Dagligstue, Spisestue, Soveværelse og Arbejdsrum. Her stod et stort Bord ved Vinduerne, med Bænke ved Bordenden og under Vinduerne; ved Bagvæggen stod en stor Himmelseng med tærnet Omhæng. Desuden fandtes Bilæggerovn, et Par Stole og Spinderokken; ved Gavl-væggen stod en Dragkiste, hvorpaa var hensat nogle forgyldte Kopper, Tallerkener og Krus.

— — — I dette Hus boede Inger ved Slottet, som hun kaldtes. Hvad hun ellers hed, véd ingen; heller ikke, hvad Mandens Navn havde været. - Inger var Enke og maa være bleven det tidlig, da hun har været Enke, saa længe de ældste af Gurrens Beboere kan mindes.

Hun levede af at spinde for Herskaberne paa Gurrehus, Valdemarslund, Lovisenlyst og Faryhill, men hun var tillige en Slags Forvalter paa Gurre Slots-

ruin, hvor hun i mange, mange Aar lukkede Laagen op for Slægt efter Slægt og gav dem Oplysning om Skovrider Bjørnsen, som var den første, der rensede Ruinen, og hvis Mindesten staar ved Siden af hans Poppel inde paa Ruinens Grund.

Da Gurrehus blev ombygget, blev Jærnlaagen, som endnu staar ved Indgangen til Ruinen, flyttet derhen som Erstatning for den gamle Trælaage, med Hængelaas for. Da blev Inger stolt; hun følte sig som en virkelig Portner og fortalte nu alle de Besøgende om sin ny Jærnport med Laas og Nøgle.

Da de Kongelige senere jævnlig gæstede Slottet, blev Inger personlig kendt med dem. De kaldte hende "Mor Inger" og morede sig over hendes ligefremme Optræden overfor dem; hun nævned dem ved Fornavn, - de ligesom hørte til hendes Omgangskreds og kom under deres Besøg paa Ruinen altid ind i hendes Hus, hvor de gennemgik alt, Køkkensager, Madvarer og Sengetøj. Manglede der noget, fik Inger Penge til at købe det manglende.

Kejserinde Dagmar og Dronning Alexandra kom en Gang bag paa Inger; hun havde sat en Kasserolle paa Bordet og

Gurrehus, som tidligere også blev kaldt Gurre Slot

skulde lige til at søbe af den, da de to Majestæter traadte ind ad Døren. Inger rejste sig og gik dem i Møde, tog dem i Haanden og sagde: "Nu skal jeg lukke op for Slottet; jeg hørte ikke, at de kongelige Vogne kom." Men Kejserinden svarede: "Nej, vi er her kun for at se til Mor Inger; de Unge er allerede inde paa Slottet, de sprang over Hegnet".

Dermed gik Kejserinden hen ved Bordet og rørte om i Kasserollen og udbød: "Jeg kan se, Mor Inger skal have Øllebrød til Middag."

Dronning Alexandra gik hen til Sengen, som stod uredt, vendte om paa Dynerne og sagde: "Jeg vil se, hvorledes Mor Inger ligger."

Da de gik ud ad Døren, trippede Hønsene i Køkkenet lige foran Stuedøren og Ildstedet. Da sagde Kejserinden: "Det er noget Griseri, at Hønsene skal gaa her; naar jeg kommer næste Gang, maa de have deres egen Plads." Dermed fik Inger 50 Kr. i Guld af Kejserinden og 20 af Dronning Alexandra.

For nogle af disse Penge blev der sat et Stakit ved Ildstedet for at hindre Hønsene i at komme hen til Stuedøren; der blev indsat et lille Vindue udfor Tørverummet og et Hul i Væggen nede ved Jorden; Hønsene fik derved deres egen Indgang og Vindue; tidligere gik de ud og ind ad Indgangsdøren og havde ingen anden Lysning end den, den halvaabne Dør gav, naar den stod aaben.

Da Dronning Alexandra og Kejserinde Dagmar tilligemed Inger kom ud til den kongelige Vogn, som holdt uden for Huset med 4 Heste for, stod en civil Herre ved Siden af Tjeneren, som aabnede Vogn døren. Men Inger, som havde travlt med at tale med sine kære Gæster, lagde ikke mærke til ham, før han sagde: "Mor Inger kender mig nok ikke mere!" Da saa hun lidt paa ham, slog ham paa Skulderen og udbød: "Ih, nej, jeg tror, det er vor Konge; men hvor I dog er kommen til at se gammel ud!"

"Ja, Mor, vi bliver ældre", sagde Kongen.

"Ja, det gør vi", svarede Inger. "Jeg har hørt, at Thyra skal giftes med Hertugen af Cumberland; bare hun maa faa det godt."

"Ja, det haaber vi", sagde Kongen.

Lakajen som ikke havde været her før, blev meget forbavset ved at se den Fortrolighed og Ligefremhed, denne tarvelige Kone i det simple Tøj og med de uredte graa Haar stikkende frem under Hovedtørklædet, udviste overfor de kongelige Herskaber.

Vinteren derefter boede Kongen en Tid paa Fredensborg Slot. Det var udmærket Kaneføre, som benyttedes af de yngre af den kongelige Familie. Disse var to Gange kørende i flere Kaner med det eneste Ærinde at besøge Mor Inger for at se, hvorledes hun havde det i denne strænge Vintertid. Al denne Opmærksomhed talte Inger ved Slottet ofte om, naar

nogle af Egnens Folk kom og besøgte hende. Jeg har ogsaa hørt hende fortælle derom, naar jeg kom med Tørv til hende; hun havde altid rigelig med Brændsel. Det var ogsaa i Betingelserne for de kongelige Gaver, at hun skulle sørge for at have noget til Vinteren.

Da de lærde Professorer og Studenterne senere fik Interesse for Ruinen og gæstede den i stort Antal, fortalte Inger den samme Historie om, hvor ælsk værdig den kongelige Familie altid havde været overfor hende. Hun kendte dem alle lige fra Frederik den Sjette, som hun havde set, fra hun var Barn. Men naar de spurgte hende, hvem der havde boet paa Gurre Slot, vidste hun det ikke. "Her har en Gang boet en Kong Volmer med sin Frille, som hed Tovelille", sagde hun; "men det er længe siden, maaske Tusinde Aar; men han var ond og styg mod Vorherre. Derfor farer han endnu fredløs om ved Nattetide. Hvor han vil frem, springer Led og Porte op; ingen Laase kan holde ham ude. Men jeg har dog aldrig set eller hørt noget til ham; han gør heller ikke En noget, naar man bare tier stille, slaar et Kors for sig og gaar i det højre Hjulspor." Dette sagde Inger altid i lav Tone; ellers talte hun højt som alle, der er lidt tunghøre.

At Valdemar Atterdag var en meget religiøs Konge, der bortviste sin egen Dronning fra

Slottet blot paa en Mistanke og var god mod Egnens Befolkning, men hadede Adelen for dens rygesløse levned, det vidste Inger ikke, og havde hun anet, at i den samme Kirke, hvor hun kom hver Jul og Paaskedag for at lægge sit Offer paa Alteret til Provst Olrik og senere til Pastor Kaae (den ældre), havde denne gamle Kong Volmer ogsaa været - og Kirken var endda ikke ny, men flere hundrede Aar gammel -, da vilde hun have bøjet sig endnu dybere og betragtet denne Kirke med endnu større Ærefrygt. Men hverken hun eller Egnens Beboere havde nogen Anelse om, at det ikke var længere siden, at denne Kong Volmer havde boet paa Gurre Slot.

Inger ved Slottet døde i Slutningen af Firserne og blev begravet paa Tikøb Kirkegaard; men ingen i Gurre kender hendes sidste Hvilested. Siden Hornbæk og Egebæksvang Kirkegaard er taget i Brug, er Tikøb Kirkegaard bleven altfor stor. Den Del, hvor de gamle fra Gurre hviler, bruges nu ikke mere, men henligger som Græsmark. Dog findes endnu enkelte Gravsteder, som kan ses, men ikke ejes af nogen, men er med Plantning og Hegn hjemfaldne til Kirken. Ingers Grav og Ingers Hus burde have været bevaret for Forgængelighed, da ingen i hele Nordsjælland har staaet i saa høj Gunst ved Hoffet som Inger ved Slottet.

Foreningens næstformand har givet sig tid til en spadsere-tur på Egebæksvang kirkegård. Det har inspireret til følgende betragtninger:

Stemninger i de dødes have

Af Per Då

fred i sindet at vandre rundt i en gravlund. Det er som at ligge på sygehuset uden at fejle noget særligt - man opdager hvor mange andre, der har det meget værre. Og en kirkegård som Egebæksvang kan næppe opleves mange andre steder - i et hjørne af skoven, omkranset af de nu vældige ege, der blev plantet efter tabet af orlogsflåden i 1807, og med udsigten over Kirkestranden til Øresund - det skulle da lige være en anden af vor skønne egns gravlunde - Gurre skov-kirkegård.

Men i Espergærde har vi tillige en række oplevelser af personalhistorisk art. Her ligger de gamle, rodfæstede fisker-dynasti-ers grave midt imellem en række tilflyttere, der har villet hvile dér, hvor de som landliggere har oplevet sommerens lyksaligheder, som ofte førte dem til fast bosættelse.

Da kystbanen for snart 100 år siden skar sig igennem vore skove og fiskerlejer, åbnede den en idyl for mange; en idyl, der stadig ikke er helt ødelagt, men kan nydes af alle i vort dejli-

Til at begynde med var det selvsagt overvejende københavnske rigmandsfamilier og lidt fattigere kunstnere, der fik andel i skønheden, men i dag er fiskerbyen jo blevet soveby for en bred middelstand. Og godt det samme...

Som på alle andre kirkegårde er det personlig smag og baggrund, der afgør, hvordan ens kære skal mindes. I et hjørne er der en formelig mindelund: To meter høje, pompøse sten med navnet på en slægt fra en af egnens store gårde. Foran har hvert begravet medlem en lille bladformet plade, der virker betydeligt mere uprætentiøs.

Og kontrasten til kampestenene: Den lillebitte prunkløse urnegrav over den gamle Helsingør-dreng Hans Sølvhøj, der nåede vidt i samfundet. Det ligger ryg mod ryg med hans svigerfars, den højt ansete Espergærde-læge Halldor Finsens lige så prunkløse grav. Stor læge, lille skilt, lille læge, stort skilt..., men enhver sin smag.

Ikke langt derfra hviler en anden gammel Helsingør-dreng,

også nåede vidt fra fødebyen: Den fine, lyriske, modernistiske kunstner Frank Rubin. På hans grav står der en enkelt sort sten med et motiv, han sikkert selv har inspireret. Var det iøvrigt ikke på tide, at han fik sin mindeudstilling på Marienlyst Slot, født og opvokset i Helsingør, som han var?

Men både den økonomiske og den smagsmæssige udvikling går jo også nok i retning af

vatskole i København, og den ansete ejer af Jespersen & Pios forlag, mangeårig formand for forlæggerforeningen, Halfdan J., under en sten af Carl Brummer. Og roserne vokser ihvertfald billedlig talt på tre generationer af Poulsen-familien: D.T., der grundlagde den verdensberømte planteskole, Dines og Svend. Og det dynasti blomstrer stadig væk.

Også ægteparret Elith og Athalia Reumert ligger begravet

Espergjærde Kirke

mindre og mindre pragtudfoldelse. Og fler og fler foretrækker den anonyme fællesgrav, eller det store, smukke område hér, hvor en lille plade er det eneste synlige minde.

Der er andre dynastier end fiskernes: Søskendeparret Jespersen; Ingrid, der grundlagde en stor og stadig eksisterende pri-

her: Elith var kongelig skuespiller, digter - som vi kunne se i sidste nummer af "Egebækken"; han dramatiserede Henrik Scharlings "Nødebo præstegård", og skabte derved en af det folkelige teaters mest uopslidelige succeser. Men - al respekt - mest tænker man dog på ægteparret som forældre til et af sceneverdenens største

navne: Poul Reumert, dansk teaters "grand young and old man" i et par menneskealdre.

Elith Reumerts digt var illustreret med en vignette af en anden klassiker: Marinemaleren Carl Emil Baagøe. I hjørnet mod nordøst står en veritabel bautasten over ham, udsmykket med en bronze-palet. Han begyndte sin tilværelse som skibsdreng, men foretrak at gå i land for at male sølivet i mange skildringer, også af vort område. Man vil vide, at han er repræsenteret på de stedlige museer.

Den fine karakterskuespiller og store revystjerne Carl Alstrup, far til billedhuggerinden Visse Alstrup i Humlebæk, er bisat i et formeligt mausolæum - en magtfuld bygning i røde natursten med tag af Ølandsfliser. I nærheden ligger også hans enke, Fenja, begravet. Fenja Alstrup blev iøvrigt i sit første ægteskab mor til Frank Rubin. En ældgammel anekdote lader Carl Alstrup definere en skuespiller som en mand, der kan stå midt på en scene og kaste blikket ud i kulissen, hvor hans øje skuer en brandmand med en bajer for munden, et par maskinfolk, som spiller kort og to primadonnaer, der skændes indædt, men lydløst - og så med indlevelse sige: "Hvilken vidunderlig udsigt...".

Og man kunne nævne mange andre. Her hviler også folk, der har spillet en rolle i det nære og fjerne lokalsamfund: En vældig sten over kirkens bygmester Niels Andersen, og hvad man så vil mene

om denne pastiche fra en af de mest forkætrede perioder af vor arkitekturhistorie, så har den dog malmsfulde klokker, der kan høres viden om på stille morgener og aftener. Den kirke er et "period piece" på godt og ondt, som man kan vænne sig til...

Man finder tillige graven over den første bisp over det første nye bispedømme, der er oprettet i århundreder: Biskop over Helsingør stift Jens B. Leer-Andersen. Man dvæler ved gravstedet, hvor vor forenings stifter, den utrættelige og uforglemmelige Arne Meyling og hans trofaste "medhjælpende hustru", også i foreningslivet, Dagny hviler. "Det gælder om at vække til eftertanke", som hans valgsprog var.

Indtil for nogle år siden bemærkede man sig et patetisk gravmæle over en 16-årig skibsdreng, der omkom på havet, måske på sit første togt. En velmenende sjæl, formentlig præsten havde skrevet på stenen "Navigare necesse" - efter de gamle romeres stoiske motto: Navigare necesse, vivere non necesse" - det er nødvendigt at sejle, men det er ikke nødvendigt at leve... Et valgsprog for imperiebyggere, men har det været til nogen lindring for hans efterladte??

De døde rider hurtigt, men en stille rundgang på en kirkegård kan ligefrem være livsbekræftende - den skaber samhørighed mellem generationerne - en fornemmelse af tidløshed og sammenhæng i livet. Og vi har jo alle vor skæbne...